

1

Simon keek Isar ontzet aan. Meende ze dat? Wilde ze hem afpersen door te dreigen hem te verraden voor zijn schijnhuwelijk?!

‘Bespaar je de preek’, snauwde het meisje met wie hij een paar leuke dagen in de Fürstensuite had beleefd. ‘Je geeft mij het geld of ik breng de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte. Aan jou de keuze.’ Waarom had hij haar toch verteld dat hij en Maïke een schijnhuwelijk waren aangegaan?

‘Ik kan hiervoor klacht tegen je indienen’, zei hij.

‘Doe maar!’ zei ze spottend. ‘Misschien belanden we wel in dezelfde cel. Of krijg je voor een schijnhuwelijk alleen maar een geldboete? Dan kun je dat geld net zo goed ineens aan mij geven.’ Ze wilde negenduizend euro om haar eigen nagelstudio te beginnen. Ze gaf hem enkele uren bedenktijd, meer niet.

‘Waarom verbaast dit me niet?’ Simons vriend Ben had nooit veel opgehad met Isar. Dat ze Simon afperste, bevestigde het beeld dat hij van haar had. Ze had Simon gewoon gebruikt. Omdat hij dankzij een winnend lot van de loterij plotseling een half miljoen euro rijker was. Simon maakte zich zorgen om Maïke. Als Isar haar dreigement uitvoerde, zou zijn schijnnechtgenote meteen het land worden uitgezet.

En hijzelf zou ook worden gestraft. ‘In dat geval...’ Ben probeerde de zaak praktisch te bekijken. ‘Wat betekenen negenduizend euro voor iemand die nog bijna een half miljoen op zijn bankrekening heeft staan? Als dat de prijs is om van die bitch verlost te raken, valt dat nog best mee.’

‘Verdorie!’ Simon kreunde en woelde door zijn haren. ‘In welke ellende ben ik toch terechtgekomen?!’

‘De problemen zijn begonnen toen je op die omhooggevallen trut viel’, zei Ben. ‘Gelukkig heb ik je nog kunnen behoeden voor het ergste.’ Hij grijnsde. ‘Ik heb in feite wel wat provisie verdiend. Tien procent van het bedrag dat je nodig hebt om verlost te zijn van Isar en in Maikes ogen weer een held te zijn.’

‘Dat zal mijn aantrekkelijke echtgenote amper interesseren’, antwoordde Simon droogjes. ‘Ze heeft alleen nog oog voor de stalknecht.’ Hij was er al tweemaal getuige van geweest hoe Maïke Jacob Krendlinger kustte. Hij wist natuurlijk niet dat ze dat alleen deed om Simon te vergeten.

Even later kwam Ben Maïke tegen. Ze kon geen goed woord meer uitbrengen over haar schijnechtgenoot. Dat hij zich inliet met zo’n domme griet, dat hij zelfs een tattoo had laten zetten op zijn bovenarm...

‘Simon is duidelijk in een ander milieu opgegroeid dan ik, dat merk je nu wel heel goed’, zei ze verwaand.

‘Ik denk dat ik mijn vriend nu toch even moet verdedigen’, zei Ben zelfverzekerd. ‘Als je eens wist wat jouw schat van een echtgenoot nu weer voor je doet...’

Op datzelfde moment overhandigde Simon negenduizend euro aan Isar.

‘Ik hoop dat je er gelukkig mee wordt’, snauwde hij. ‘En hopelijk zie ik je nooit meer terug.’ Ze probeerde er met een grapje van af te komen en beloofde hem een uitnodiging voor de opening van haar nagelstudio te sturen. Maar hij wilde dat ze gewoon verdween. Hij had zijn lesje wel geleerd. Hij zou zich nooit nog inlaten met mensen die alleen uit waren op zijn geld.

Eva voelde zich zwaar onder druk gezet door Alain Briand. De Fransman had haar gevraagd voor hem te komen werken als hij de voogdij over Valentina in de wacht zou slepen. Hij deed daarvoor een beroep op haar liefde en bezorgdheid om Valentina. Ze wilde toch dat het Valentina ook in de toekomst aan niets ontbrak...

‘Ik zal dit met meneer Saalfeld bespreken’, zei ze een beetje overdonderd. ‘Als hij ook denkt dat het het beste is voor Valentina...’ Briand liet haar niet uitpraten.

‘Ik zou willen dat u mijn aanbod voor uzelf houdt’, zei hij glimlachend. ‘We weten nog niet of ik de voogdij toegekend krijg. Ik wil alleen goed voorbereid zijn mocht het zo zijn.’ Ze voelde zich niet op haar gemak bij het idee dat ze dit voor Robert moest verzwijgen. ‘Het heeft geen zin bepaalde mensen nu al te verontrusten’, ging Alain voort. ‘Het is zo voor alle partijen al moeilijk genoeg.’

Wat beeldde die vent zich in feite in?! Eva wandelde door het park van het hotel en was helemaal van streek. Haar een baan aanbieden als kindermisje... Voor een kind over wie hij nog niet eens de voogdij had... Maar als hij de voogdij inderdaad toegewezen kreeg en Valentina kwam bij hem terecht, een onbekende man voor haar, zonder ook maar

iemand die ze kende in de buurt... Briand had wat dat betreft helaas gelijk. Eva zou bij haar moeten zijn. Ook al kon zelfs zij Valentina's familie niet vervangen. Aan de andere kant... Als Eva deze baan aannam en het bovendien ook nog voor Robert verzweg... Robert zou het haar nooit vergeven. Er zat niets anders voor haar op dan het met Robert te bespreken. Wat die gladjanus van een monsieur Briand daarvan ook vond.

Robert werd razend toen ze hem vertelde over Alains aanbod. Nadat hij was uitgeraasd, zag hij echter in dat het inderdaad het beste voor zijn dochter was als ten minste Eva nog in de buurt van Valentina bleef.

‘Ook al kan ik die kerel wel wurgen...’ bromde hij. ‘We moeten aan Valentina denken. Ze mag niets tekortkomen!’

Werner kwam de woning binnen toen Eva en Robert het voorval nog zaten te bespreken. Hij merkte de gespannen sfeer meteen op en stond erop dat hij werd ingewijd.

‘Snappen jullie dan niet wat die klootzak probeert te doen?’ riep Werner nadat ze hem op de hoogte hadden gebracht. Hij richtte zich tot Eva. ‘Als u dat aanbod van die smerige fransoos aanneemt, gebruikt Zastrow dat tijdens de rechtszaak tegen Robert! Hij zou ter sprake brengen dat zijn cliënt al de nodige voorbereidingen heeft getroffen om goed voor het kind te zorgen. Want de belangrijkste vertrouwenspersoon blijft bij haar.’ Eva slikte. Zo had ze de zaak nog niet bekeken.

‘Miriam zou het me nooit vergeven dat ik van woede vergeet wat het beste is voor Valentina!’ bracht Robert ertegenin. Natuurlijk wilde ook Werner alleen maar het beste voor zijn kleinkind.

‘Maar wacht eerst het proces af’, drong hij aan. ‘Daarna zien we wel verder. ‘Tot dan mogen we die schoft niet meer de kans geven vat op ons te krijgen.’

‘Ik vrees dat je vader gelijk heeft’, zei Eva. Robert dacht even na, maar was het toen met hen eens. Eva moest Briands aanbod afslaan.

Michael had zoals afgesproken met Charlotte een verklaring afgelegd bij de politie. Hij had in het voordeel van Robert gepleit en beweerd dat Götz Zastrow zonder twijfel gewoon ongelukkig ten val was gekomen op de steen.

‘Ik voel me niet goed bij deze zaak’, zuchtte hij toen hij het Rosalie vertelde. ‘Maar dat het is gelopen zoals Zastrow beweert... Dat Robert hem had willen vermoorden...’ Dat kon Michael zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen. Toch maakte Rosalie zich zorgen. Als dit uitkwam, zou Michael kunnen worden geschorst als arts. ‘Daarover hoef jij je geen zorgen te maken’, probeerde hij haar gerust te stellen. ‘Er zijn slechts vier mensen hiervan op de hoogte: Charlotte, haar temperamentvolle zoon, jij en ik. Als dat zo blijft, kan me niets gebeuren.’

‘Ik zwijg’, verzekerde Rosalie hem en ging toen met een vleugje zelfspot voort: ‘Want als jij geen dokter meer bent, moet ik je helaas verlaten.’

‘Simon! Wacht!’ Ben had Maike verteld dat Simon een wandeling naar de bergweide wilde maken. Ze was hem zo snel mogelijk achternagegaan. Buiten adem haalde ze hem in. ‘Je wilde me helemaal niet vertellen dat je die blonde del zomaar negenduizend euro hebt gegeven om mij te helpen!’ zei ze hijgend.

‘Maak je daarover maar geen zorgen.’ Hij maakte vermoed een wegwuivend gebaar. ‘Ik heb nu eenmaal genoeg geld.’

‘Niets van!’ protesteerde ze. ‘Zodra ik die baan in Frankrijk of een andere goede baan heb, betaal ik je die negenduizend euro terug. Als het moet in termijnen.’

‘Als je erop staat...’ Ze knikte heftig. Ze stonden tegenover elkaar en keken elkaar aan. Er hing verlangen in de lucht tussen hen, maar geen van beiden slaagde erin dat verlangen onder woorden te brengen.

Het Fürstenhof had nog iemand nodig om de prijsuitreiking van het benefietgolftoernooi dat in het hotel plaatsvond, te presenteren. Charlotte wilde dat zelf doen, maar dat was buiten Rosalie Engel gerekend. Want de manager wilde absoluut zelf het podium op.

‘Moet ik u echt herinneren aan uw vorige presentatie?’ vroeg Charlotte koeltjes. ‘Toen u dronken het podium op wankelde en zo mij en het hele Fürstenhof belachelijk hebt gemaakt in het bijzijn van al die mensen?’ Rosalie was even aangedaan, maar ze ging meteen tot de aanval over.

‘En moet ik u eraan herinneren dat u zich maar beter wat inschikkelijker opstelt tegenover mij?’ siste ze. ‘Tenslotte heeft mijn levensgezel u net een groot plezier gedaan. Een heel groot plezier zelfs. Op uw vraag.’ Charlotte begreep meteen waarop de manager duidde. En dus zweeg ze. Rosalie mocht de prijsuitreiking presenteren.

Eva had die namiddag opnieuw een afspraak met Alain Briand. Ze deelde hem onomwonden mee dat ze niet op zijn aanbod zou ingaan.

‘Maar Valentina heeft u nodig!’ zei hij boos. ‘Ik wil haar niet van u scheiden!’

‘Hou op met uw spelletjes!’ snauwde Eva boos tegen hem. ‘Het gaat u helemaal niet om Valentina! U bent alleen uit op haar erfenis!’

‘Jammer.’ Briands stem klonk ijsig koel. ‘Ik dacht dat u slimmer was.’

‘Men kan zich vergissen’, zei Eva net zo koel. ‘Deel uw advocaat maar mee dat ik me niet zo snel laat inpakken. Hij zal met een beter plan op de proppen moeten komen.’

Toen Maike Tanja ’s avonds vertelde over haar ontmoeting met Simon, rook Tanja meteen romantiek. Niemand telde zomaar negenduizend euro neer voor iemand die niets voor hem betekende. Bovendien had Maike haar zelf verteld dat Simon haar zo lief had aangekeken daarboven op de bergweide.

‘Ten derde is dit een typisch liefdesverhaal’, vond Tanja. ‘Een echte klassieker. Twee mensen zijn al lang verliefd op elkaar, maar geen van beiden durft het te bekennen.’

‘Maar waarom doet Simon dan altijd zo onvriendelijk tegen me?’ vroeg Maike sceptisch.

‘Zo beginnen toch veel van de beste liefdesverhalen’, zei Tanja overtuigd.

‘We zitten hier niet in een of ander kitschromannetje’, zuchtte Maike. ‘Dit is de bedroevende realiteit. Waarin ik gehuwd ben met de man van wie ik hou. Maar die ik beter uit mijn hoofd kan zetten.’ Tanja rolde met haar ogen.

‘Wat lijkt je het beste?’ vroeg ze. ‘Een afwijzing die misschien even pijn doet? Of het je hele leven lang betreuren dat je niet eens je kans hebt gewaagd?’

‘Vind je dat ik hem erover moet aanspreken?’ Bij het idee alleen al begonnen Maikes knieën te knikken. Simon had haar al te vaak afgewezen.

Michael vond het vreemd dat Rosalie en niet Charlotte de prijsuitreiking van het golftoernooi zou presenteren.

‘Was het niet jouw taak vandaag in het midden van de belangstelling te staan?’ sprak hij Charlotte aan terwijl zijn vriendin op het podium de prijsuitreiking deed. Charlotte antwoordde niet, maar wierp hem een veelzeggende blik toe. ‘Wat is er?’

‘Kun je die vraag zelf niet beantwoorden?’ vroeg ze hem verbitterd. Hij begreep er nog altijd niets van. ‘Kon je niet vermoeden wat er zou gebeuren als je je nukkige vriendin over onze afspraak vertelde?’ Michaels mond viel open van verbazing.

‘Ze heeft je gedwongen af te zien van de presentatie?’ vroeg hij ontzet.

‘Zo ver is ze niet gegaan, maar ze was toch vrij duidelijk.’ Hij kookte van woede. Rosalie zou wat beleven.

Barbara en Götz stelden ondertussen een gastenlijst op voor hun huwelijk. Ze wilden een heleboel mensen uitnodigen. Alleen hun eigen kinderen zouden niet van de partij zijn. Lukas en Lena Zastrow hadden hun vader op de begrafenis van hun moeder Cosima duidelijk te verstaan gegeven dat ze niets meer met hem te maken wilden hebben. En ook Ben zou niet snel geneigd zijn hun huwelijk mee te vieren. Toch wilde Barbara haar zoon er absoluut bij hebben. Götz vond het maar niets, maar hij wilde er geen ruzie over maken en veranderde snel van onderwerp.

‘Trouwens, Briands kansen op de voogdij van dat kind van de Saalfelds zijn weer verkleind.’ Barbara keek verbaasd op. ‘De trouwe medewerkster heeft zijn aanbod afgeslagen. Ik ben er bovendien zeker van dat ze het de Saalfelds met-een heeft verteld.’

‘En omdat die domme griet alles voor Robert doet, heeft ze zich laten ompraten’, vulde Barbara boos aan.

‘Dat is het!’ riep Götz ineens uit. ‘Onvoorwaardelijke trouw! Daar moeten we toch wat mee kunnen...’

De volgende ochtend dook Lena Zastrow plotseling op in het Fürstenhof en ze vroeg naar haar vader. Barbara en zij hadden elkaar nog niet ontmoet, dus Barbara bekeek de vreemde vrouw eerst afwijzend. Toen ze besepte dat ze Götz’ dochter was, veranderde haar houding helemaal. Ze omhelsde Lena overvriendelijk en beweerde dat ze het heel fijn zou vinden als ze naar hun huwelijk zou willen komen. Lena keek de nieuwe vriendin van haar vader met een pokerface aan. Ze wilde haar vader spreken. Verder deed ze er het zwijgen toe.

Barbara liet haar binnenkomen en Lena keek aandachtig om zich heen.

‘Bevalt het u?’ vroeg Barbara. Lena knikte.

‘Vast fijn, een woning inrichten met het geld van iemand anders’, zei Lena. ‘Beter gezegd: met de erfenis van mijn moeder.’ Barbara’s glimlach bevroor op haar gezicht.

Ze had Lena alleen achtergelaten in de woning en Götz op de hoogte gebracht dat zijn dochter daar op hem zat te wachten. Hij verheugde er zich duidelijk op zijn dochter nog een keer te zien. Ook al begroette ze hem allesbehalve

vriendelijk en deelde ze meteen mee dat ze er niet eens over dacht naar hun huwelijk te komen.

‘Zo snel nadat mama is gestorven...’ zei ze. ‘Ik vind dat onvergeeflijk.’ Hij probeerde haar opmerking te negeren.

‘Vertel me eens hoe het met je gaat’, zei hij en trok haar met zich mee naar de bank. ‘Waarom ben je hier? Ondanks je afkeer van je oude vader?’

‘Geloof me’, antwoordde ze ernstig. ‘Als ik een andere keuze had gehad, was ik hier niet geweest. Maar ik heb een advocaat nodig. Gratis. Ik heb namelijk geen cent.’ Ze wilde scheiden van haar man Stephan. En liefst zo snel mogelijk. Ze wilde niet kwijt waarom ze wilde scheiden. Götz besloot eerst een hotelkamer voor haar te regelen. Daarna zouden ze wel zien.